

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie november 2014

I. senát

Nálezy:

spisová značka	I. ÚS 250/2014
sudca spravodajca	Milan Lalič
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	24. septembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovatelia v 1. a 2. rade podali ústavnú sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu, ktorým boli zamietnuté ich sťažnosti proti rozhodnutiu okresného súdu o ich vzatí do väzby. V ústavnej sťažnosti namietali, že krajský súd sa dôsledne nezaoberal ich námietkami proti rozhodnutiu okresného súdu, čím došlo k porušeniu ich práv vyplývajúcich z čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).</p> <p>Sťažovatelia v sťažnosti podanej v trestnom konaní proti rozhodnutiu okresného súdu uvádzali, že okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol žiadne konkrétne dôvody kolúzne a preventívnej väzby (§ 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku) sťažovateľa v 1. rade, keď len všeobecne poukázal na to, že sťažovateľ v 1. rade popiera spáchanie trestnej činnosti a že skutočnosti vyplývajúce z trestného spisu odôvodňujú obavu, že by mohol vplývať na svedkov, zatiaľ čo preventívnu väzbu odôvodnil konštatovaním, že by sťažovateľ v 1. rade mohol pokračovať v páchaní trestnej činnosti, aby takto mohol získavať finančné prostriedky. Obdobne vo vzťahu k sťažovateľovi v 2. rade okresný súd odôvodnil kolúznu väzbu (§ 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku) len s poukazom na skutočnosť, že sťažovateľ v 2. rade popiera spáchanie trestnej činnosti a preto je dôvodná obava, že bude pôsobiť na spoluobvinených a svedkov, aby vypovedali v jeho prospech.</p> <p>Krajský súd v napadnutom rozhodnutí na uvedené námietky reagoval len tým, že sa stotožnil s názorom okresného súdu pokiaľ ide o dôvody väzby vo vzťahu k sťažovateľovi v 1. rade a doplnil, že v danej veci ešte nebol vypočutý spoluobvinený, ktorého by mohol sťažovateľ v 1. rade ovplyvňovať. K námietkam týkajúcim sa dôvodu väzby sťažovateľa v 1. rade podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa krajský súd nevyjadril. Pokiaľ ide o sťažovateľa v 2. rade, krajský súd uviedol, že aj on zistil existenciu dôvodu kolúzne väzby, teda že by sťažovateľ v 2. rade mohol ovplyvňovať spoluobvinených alebo svedkov, čo vyplývalo z dôkazov, na ktoré podrobne poukázal okresný súd.</p> <p>Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu tak sťažovatelia nepovažovali za dostatočné, pretože všeobecné súdy neuviedli konkrétne dôvody ich väzobného stíhania a väzobné stíhanie nemôže byť založené len na skutočnosti, že popreli spáchanie trestnej činnosti.</p> <p>Sťažovatelia tiež namietali, že vo vyšetrovacom spise sa nachádzali prepisy ich</p>

	<p>telefonických rozhovorov, ku ktorým však chýbal príkaz súdu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky podľa § 115 a nasl. Trestného poriadku.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Pokiaľ ide o sťažovateľa v 1. rade, okresný súd vo svojom uznesení zistil dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku, „<i>nakoľko konkrétne skutočnosti vyplývajúce z vyšetrovacieho spisu odôvodňujú obavu, že by mohol vplývať na svedkov</i>“, a zároveň existuje „<i>dôvodná obava, že by mohol pokračovať v páchaní trestnej činnosti podobného charakteru pre aký je stíhaný, aby takýmto spôsobom mohol získavať finančné prostriedky</i>“. K uvedenému okresný súd ďalej doplnil, že obvinený poprel spáchanie trestnej činnosti, no z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že mal účasť na skutkoch, ktoré sú predmetom trestného stíhania. Pokiaľ ide o sťažovateľa v 2. rade, okresný súd vo svojom uznesení uviedol, že „<i>vzhľadom na skutočnosť, že vo svojich výpovediach uvádzal, že si vykonával len svoju prácu a nie je si vedomý, že by akýmkoľvek spôsobom konal protiprávne, je dôvodná obava, že bude pôsobiť na spoluobvinených a svedkov, aby vypovedali v jeho prospech</i>“. Na základe uvedeného bol podľa názoru okresného súdu u sťažovateľa daný dôvod kolúznej väzby.</p> <p>Sťažovatelia napadli uznesenie okresného súdu okrem iného z dôvodu, že ich väzba nebola založená na konkrétnych skutočnostiach, keď okresný súd odôvodnil ich kolúznú väzbu iba jej zákonným znením a že dôvodom väzby nemôže byť skutočnosť, že obvinený popiera spáchanie trestného činu.</p> <p>Krajský súd sa v napadnutom uznesení s názorom vyjadreným v uznesení okresného súdu vo vzťahu k sťažovateľovi v 1. rade „<i>plne stotožnil</i>“ a doplnil, že v predmetnej veci v čase rozhodovania krajského súdu ešte nebol vypočutý spoluobvinený, ktorého by mohol sťažovateľ ovplyvňovať. Pokiaľ ide o sťažovateľa v 2. rade krajský súd v napadnutom uznesení „<i>zistil existenciu dôvodu väzby uvedenú v § 71 ods. 1 písm. b/ Tr. por., čo vyplýva z doteraz zabezpečených dôkazov, na ktoré podrobne poukázal súd I. stupňa</i>“.</p> <p>Z odôvodnenia uznesenia okresného a napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že všeobecné súdy založili svoje závery pre väzobné stíhanie sťažovateľov na „<i>konkrétnych skutočnostiach vyplývajúcich z vyšetrovacieho spisu</i>“, ktoré však v odôvodnení svojich rozhodnutí ďalej nijakým spôsobom nešpecifikovali. Krajský súd síce vo vzťahu k sťažovateľovi v 1. rade doplnil, že v predmetnej veci v čase rozhodovania krajského súdu ešte nebol vypočutý spoluobvinený, no nijakým spôsobom nevysvetlil, z akých konkrétnych skutočností vyplýva obava, že by ho sťažovateľ mohol ovplyvňovať. Samotná skutočnosť, že majú byť vykonané ďalšie procesné úkony totiž ešte neznamená, že na ne bude obvinený pôsobiť. S touto zásadnou otázkou sa krajský súd vôbec nevysporiadal a v odôvodnení napadnutého uznesenia sa obmedzil iba na to, že sa stotožnil s dôvodmi uvedenými v uznesení okresného súdu.</p> <p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sa domnieva, že v prípade sťažovateľa v 2. rade už z logickej štruktúry citovaného odôvodnenia jasne vyplýva, že dôvodom jeho väzobného stíhania bola skutočnosť, že poprel spáchanie trestnej činnosti („<i>nie je si vedomý, že by akýmkoľvek spôsobom konal protiprávne</i>“, na základe čoho existuje dôvodná obava, že „<i>bude pôsobiť na spoluobvinených a svedkov, aby vypovedali v jeho prospech</i>“). Krajský súd sa však v odôvodnení napadnutého uznesenia vôbec nevysporiadal s dôležitým argumentom sťažovateľov, že táto skutočnosť nemôže byť dôvodom väzby a obmedzil sa iba na konštatovanie, že „<i>aj nadriadený súd zistil existenciu dôvodu väzby uvedenú v § 71 ods. 1 písm. b/ Tr. por., čo vyplýva z doteraz zabezpečených dôkazov, na ktoré podrobne poukázal súd I. stupňa</i>“. Ústavný súd na tomto mieste pripomína, že podľa judikatúry všeobecných súdov dôvodom kolúznej väzby podľa § 71 písm. b) Trestného poriadku nemôže byť okolnosť, že obvinený popiera trestnú činnosť, z ktorej je obvinený alebo obžalovaný, alebo že odmieta vypovedať (R 39/1968).</p> <p>Ústavný súd pripomína, že účelom čl. 5 ods. 4 dohovoru aj čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy je poskytnutie práva osobám, ktoré boli pozbavené osobnej slobody, spočívajúceho v možnosti súdnej kontroly rozhodnutí a opatrení, na základe ktorých bol zásah do ich osobnej slobody vykonaný. Medzi záruky, ktoré garantujú tieto články, nepochybne patrí aj právo osoby predložiť súdu argumenty a vyjadrenia proti svojmu ponechaniu vo väzbe, ako aj právo osoby na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody, či skutkové okolnosti svedčiacie pre i proti odkloneniu sa od pravidla rešpektovania osobnej slobody a</p>

	<p>musia tieto dôvody uviesť vo svojich rozhodnutiach.</p> <p>Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je však zrejmé ako paušálne, automaticky a bez starostlivého posúdenia veci a individuálnych okolností sťažovateľov k väzobnému rozhodnutiu pristúpil. Ústavný súd preto uvádza, že vzatie sťažovateľov do väzby nebolo založené na dostatočných dôvodoch a napadnuté uznesenie krajského súdu je tak arbitrárne a nepreskúmateľné.</p> <p><u>Vzhľadom na uvedené ústavný súd rozhodol, že základné práva sťažovateľov v 1.a 2. rade podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru uznesením krajského súdu porušené boli a napadnuté uznesenie v časti týkajúcej sa sťažovateľov zrušil.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal každému zo sťažovateľov finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p>Ústavný súd po zrušení uznesenie už vec nevrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, keďže sťažovatelia už boli z väzby prepustení.</p> <p>Pokiaľ sťažovatelia namietali, že v spise chýbal príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky, ústavný súd v tomto bode odkazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej dotknutá osoba môže v trestnom konaní pred súdom namietat nezákonnosť odpočúvania a z toho vyplývajúcu nepoužiteľnosť odpočúvaného rozhovoru ako dôkazu. Môže však tak urobiť len pri súčasnom splnení dvoch podmienok: trestná vec musí dospieť do štádia súdneho konania a dotknutá osoba musí byť stranou v trestnom konaní, či už ako obžalovaná alebo ako poškodená.</p> <p>Vzhľadom na to, že predmetná trestná vec v čase podania sťažnosti nedospela do štádia súdneho konania, a vzhľadom na to, že predmetom tohto konania je iba posudzovanie rozhodnutia o väzbe sťažovateľov, <u>ústavný súd tejto časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Ústavný súd SR: III. ÚS 115/08, II. ÚS 55/98, I. ÚS 165/02, III. ÚS 291/06 ESLP: rozsudok z 26. mája 2011 vo veci Ľupa proti Českej republike, rozsudok vo veci Sorokin proti Rusku z 30. júla 2009

spisová značka	I. ÚS 169/2014
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	28. októbra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka si v občianskom súdnom konaní uplatnila nárok na náhradu za živý a mŕtvy inventár vnesený do jednotného roľníckeho družstva v zmysle § 20 zák. č. 229/1991 Zb. v znení neskorších predpisov o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku.</p> <p>Okresný súd žalobu sťažovateľky zamietol a po jej odvolaní bol tento rozsudok potvrdený krajským súdom. Všeobecné súdy vo svojich rozhodnutiach vychádzali zo skutočnosti, že v konaní nebolo preukázané splnenie podmienky vyplývajúcej z § 20 ods. 5 zák. č. 229/1991 Zb., t.j. že si sťažovateľka uplatnila reštitučný nárok v stanovených lehotách u povinných osôb. Sťažovateľka splnenie tejto podmienky preukazovala „Zápisom z jednania oprávnených a povinných osôb vo veci vydania náhrady za živý a mŕtvy inventár“ zo dňa 3. februára 1995. Podľa zistenia všeobecných súdov však z predmetného dokumentu vyplýva len to, že sa v uvedený deň uskutočnilo stretnutie, kde sťažovateľka vyslovila nesúhlas s predchádzajúcim rozhodnutím Ministerstva poľnohospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“), ktorým bolo na základe rozkladu sťažovateľky potvrdené rozhodnutie Regionálnej pozemkovej a informačnej služby ministerstva (ďalej len „RPIS“) podľa § 21b zák. č. 229/1991 Zb. o tom, kto sú povinné osoby. Tieto povinné osoby sa predmetného stretnutia zúčastnili a vyjadrili sa, že sa necítia byť povinnými osobami a odmietli vydať živý a mŕtvy inventár. V danom prípade tak nešlo o kvalifikovanú výzvu na plnenie, pretože nespĺňala náležitosti jednostranného právneho úkonu podľa § 37 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže z nej nebolo zrejmé, akej náhrady sa domáha a proti ktorým osobám.</p>

	<p>Sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť, v ktorej namietala porušenie svojho práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy postupom a rozhodnutiami okresného a krajského súdu.</p> <p>Podľa sťažovateľky totiž všeobecné sudy ústavne nekonformným spôsobom vykladali § 20 ods. 5 zák. č. 229/1991 Zb., ktorý podľa sťažovateľky vo vzťahu ku kvalifikovanej výzve na plnenie stanovuje len dve podmienky a to zachovanie šesťmesačnej lehoty a uplatnenie náhrady u povinnej osoby, pričom pre toto uplatnenie sa nevyžaduje žiadna osobitná forma. Podľa sťažovateľky v samotnej výzve ani nie je potrebné stanoviť rozsah požadovanej náhrady, resp. špecifikáciu vecí, ktoré sa majú vydať. Vzhľadom na uvedené tak bola v danom prípade splnená podmienka kvalifikovanej výzvy, keďže boli známe aj povinné osoby a to na základe predchádzajúceho rozhodnutia RPIS, resp. ministerstva. Z prejavu vôle povinných osôb, ktoré odmietli živý a mŕtvy inventár vydať, je potom tiež zrejmé, že právna predchodkyňa si proti nim tento nárok uplatnila. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov tak podľa sťažovateľky nebolo dostatočne presvedčivé a to aj s poukazom na skutočnosť, že v priebehu celého konania vykonával súd dokazovanie týkajúce sa výšky náhrady a až po dvadsiatich rokoch spochybnil splnenie výzvy na vydanie náhrady, pričom rozhodnutím vo veci došlo aj k popretiu zmyslu zák. č. 229/1991 Zb., ktorým je zmiernenie majetkových krívd. Uvedeným postupom došlo podľa navrhovateľky k porušeniu jej práva na súdnu ochranu.</p> <p>Porušenie práva na rovnosť účastníkov konania sťažovateľka videla v tom, že žiaden z účastníkov konania nespochybňoval skutočnosť, že povinné osoby boli riadne vyzvané na vrátenie živého a mŕtveho inventára a urobil tak jedine súd, ktorý sa tak priklonil na stranu žalovaných a vykonal dokazovanie aj o skutočnosti, ktorá nebola medzi účastníkmi konania sporná.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) z predloženého spisového materiálu zistil, že sťažovateľka si pôvodne nárok na vydanie inventáru uplatnila proti tretej osobe, ktorá s uvedeným nárokom nesúhlasila, v dôsledku čoho v zmysle podľa § 21b zák. č. 229/1991 Zb. rozhodla RPIS, resp. ministerstvo tak, že povinnými osobami je šesť subjektov (ďalej len „povinné osoby“), ktoré sa aj zúčastnili rokovania dňa 3. februára 1995.</p> <p>Ústavný súd považuje za potrebné v súvislosti s tvrdením sťažovateľky, že vyzvala povinné subjekty na vydanie náhrady za mŕtvy a živý inventár, o čom svedčí zápis z rokovania, zdôrazniť, že je v ňom uvedené: „Jednanie otvoril Prítomných oboznámil s rozhodnutím RPIS MP SR a výsledkom odvolacieho konania – rozkladom... K uvedenému sa vyjadrila ... – oprávnená osoba. Nesúhlasila s uvedeným rozhodnutím.“</p> <p>Pokiaľ ide o samotné súdne konanie, sťažovateľka podala žalobu v roku 1992 pôvodne proti vyššie uvedenej tretej osobe a až v roku 1997 navrhla vstup povinných osôb do konania, pričom na pojednávaní v tom istom roku sa právna zástupkyňa sťažovateľky uviedla, že tieto osoby žaluje iba „z opatrnosti“, keď všetky dôkazy naznačujú, že sporný inventár je v držbe tretej osoby.</p> <p>Vzhľadom na to, že v § 20 zákona č. 229/1991 Zb. nie je bližšie vymedzený obsah pojmu „výzva“ a jej náležitosti, potom sa stanovenie minimálnych kritérií pre jej určitosť a platnosť musí spravovať takým výkladovým pravidlom, ktoré sleduje naplnenie účelu zákona. Stanovenie minimálnych kritérií pre určitosť a platnosť výzvy nesmie opomenúť ani to, či obsah výzvy je spôsobilý vyvolať zákonodarcom zamýšľané účinky, a rovnako je namieste neopomenúť a prihliadať na konkrétne okolnosti veci vrátane subjektu oprávnenej a povinnej osoby.</p> <p>Ústavný súd sa stotožňuje s názorom sťažovateľky, že výzva na vydanie náhrady by v okolnostiach danej veci nemusela obsahovať výšku požadovanej náhrady, a to s prihliadnutím na existenciu rozhodnutia ministerstva. Takáto požiadavka sa javí ako formalistická a neprípustná aplikácia zákona, ktorá opomína jeho účel.</p> <p>Ústavný súd však musí zároveň konštatovať, že pokiaľ je v zápise o rokovaní uvedené, že sťažovateľka nesúhlasila s rozhodnutím ministerstva, týmto postojom iba opätovne vyjadrila svoj názor, že nepovažuje 6 subjektov, ktoré sa rokovania 3. februára 1995 zúčastnili, za osoby povinné na vydanie náhrady, pričom tento názor prezentovala opakovane, a to aj počas konania na okresnom súde.</p> <p>Právny úkon je prejav vôle smerujúci k vzniku, zmene alebo zániku tých práv a</p>

	<p>povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú. Vyjadrenie nesúhlasu sťažovateľky s rozhodnutím ministerstva nie je možné po obsahovej stránke považovať za taký právny úkon, ktorý vyjadruje vôľu sťažovateľky, aby jej bola vydaná náhrada za mŕtvy a živý inventár konkrétnymi osobami, a to ani v prípade, ak bol prezentovaný za účasti všetkých povinných subjektov.</p> <p>Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd stotožňuje s názorom krajského súdu, že sťažovateľka na rokovaní 3. februára 1995 žiadnu kvalifikovanú výzvu nepredniesla, keď neuviedla, proti komu sa nároku na vydanie náhrady domáha.</p> <p>S poukazom na uvedené je ústavne akceptovateľný aj spôsob, akým sa krajský súd vysporiadal s ďalším obsahom zápisu z rokovania, ktorý je podľa sťažovateľky dôkazom o výzve šiestim povinným subjektom na vydanie náhrady za mŕtvy a živý inventár, keď uviedol, že vyjadrenie povinných osôb o odmietnutí vydať živý a mŕtvy inventár oprávneným osobám je iba vo všeobecnej rovine.</p> <p>Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov.</p> <p>V súvislosti s tvrdením sťažovateľky, že bolo porušené jej základné právo podľa čl. 47 ods. 3 ústavy ústavný súd konštatuje, že žiaden zo žalovaných, ktorí boli prítomní na rokovaní 3. februára 1995, nikdy netvrdil, že bol na vydanie náhrady za mŕtvy a živý inventár sťažovateľkou na tomto rokovaní vyzvaný. Naopak, odporcovia sa bránili spochybňovaním samotnej právoplatnosti predchádzajúceho rozhodnutia ministerstva, čo vylučuje tvrdenie sťažovateľky, že odporcovia si boli vedomí, že došlo k uplatneniu náhrady. Ústavný súd tiež poukazuje na to, že pochybnosti o právoplatnosti rozhodnutia ministerstva vyslovovala aj sťažovateľka.</p> <p>Pokiaľ všeobecné súdy vyzvali sťažovateľku, aby preukázala, že povinné osoby vyzvala na vydanie náhrady za mŕtvy a živý inventár, táto výzva bola iba výzvou na unesenie dôkazného bremena a v žiadnom prípade ju nemožno hodnotiť ako porušenie základného práva sťažovateľky na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 2 ústavy.</p> <p><u>Uvedené závery boli podkladom na rozhodnutie ústavného súdu, že základné práva sťažovateľky zaručené v čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a právo čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu porušené neboli.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02</p>

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 304/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Marianna Mochnáčová</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>28. októbra 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorým bol zrušený rozsudok krajského súdu o zamietnutí správnej žaloby proti rozhodnutiu predsedníčky Úradu jadrového dozoru</p>

	<p>(ďalej len „predsedníčka úradu“). Dotknutým rozhodnutím predsedníčky úradu bolo v správnom konaní zamietnuté odvolanie proti rozhodnutiu Úradu jadrového dozoru o povolení zmeny stavby. V dôsledku rozhodnutia najvyššieho súdu sa vec vrátila do druhostupňového správneho konania. Sťažovateľ namietal, že najvyšší súd porušil jeho právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základné právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základné právo na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, v prítomnosti účastníkov a na vyjadrenie sa ku všetkým dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), keďže sťažovateľ ako stavebník a účastník konania o povolení zmeny stavby nebol účastníkom konania pred najvyšším súdom.</p> <p>Sťažovateľka tiež namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že namietané rozhodnutie najvyššieho súdu je nepresvedčivé, neodôvodnené, pretože nedáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky skutkovo a právne relevantné otázky, a teda je arbitrárne. Súčasne sťažovateľka namietala porušenie svojho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojitosti s čl. 1, čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 4 a čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu v dôsledku neproporcionality zásahu rozsudkom najvyššieho súdu, ktorá mala vyplývať z možného zmarenia investícií v rozsahu až 2 mld. €, zo skutočnosti, že počas súdneho konania už prebiehal proces EIA podľa zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, ako aj z dôvodu, že žalobca nebol v správnom konaní označený za účastníka konania len formálne, ale na jeho námietky správne orgány v skutočnosti prihliadali.</p> <p>Najvyšší súd vo vyjadrení k sťažnosti uviedol, že zákonné ustanovenie § 250 ods. 1 veta druhá OSP dopadá na meritórne rozhodnutia, teda rozhodnutia vo veci samej, kedy sa zrušením rozhodnutia orgánu verejnej správy vec vracia naspäť tomuto orgánu na nové vecné prejednanie a rozhodnutie o právach a povinnostiach všetkých účastníkov správneho konania.</p> <p>V danej veci však predmetom preskúmvacieho konania nebolo rozhodnutie v merite veci, ale procesné rozhodnutie o tom, či žalobca (občianske združenie) má alebo nemá byť účastníkom správneho konania.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Za najpodstatnejšiu časť námietok sťažovateľky Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) považuje jej tvrdenie, že postupom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej základných práv z dôvodu, že napriek tomu, že sťažovateľka je účastníkom správneho konania o povolenie zmeny stavby a teda je osobou, ktorej práva a povinnosti by mohli byť zrušením rozhodnutia predsedníčky úradu dotknuté, nebola pribratá do konania pred všeobecnými súdmi o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia tohto správneho orgánu. Podľa sťažovateľky krajský súd, ako aj najvyšší súd postupovali v rozpore s druhou vetou § 250 ods. 1 OSP, keď neprijali žiadne opatrenia, aby sa sťažovateľka mohla stať účastníkom konania, a teda jej bola odopretá možnosť využitím svojich procesných oprávnení ovplyvniť priebeh súdneho konania, čím sa dostala do pozície podstatne nevýhodnejšej oproti ostatným účastníkom konania.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že iba postup, keď príslušný všeobecný súd podľa § 250 ods. 1 OSP aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté, a tým poskytne takémuto účastníkovi konania priestor na zaujatie jeho stanoviska k žalobe i k vyjadreniam prípadne podaným opravným prostriedkom ostatných účastníkov, je v súlade s požiadavkou vyplývajúcou z čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Iba takýmto postupom príslušného všeobecného súdu môže byť v konaní v rámci správneho súdnictva zachované právo jeho účastníkov na súdnu ochranu, rovnosť účastníkov v konaní, spravodlivé súdne konanie a právo na prerokovanie veci v ich prítomnosti či právo vyjadriť sa ku všetkým dôkazom.</p> <p>Ako je zrejmé zo spisu krajského súdu, krajský súd ako prvostupňový súd ani najvyšší súd ako odvolací súd takto nepostupovali napriek tomu, že z obsahu administratívneho spisu predloženého v súdnom konaní jednoznačne vyplývalo, že žalobou napadnuté rozhodnutie predsedníčky úradu sa sťažovateľky bezprostredne dotýka, pretože toto konanie sama iniciovala a v čase jeho vydania nepochybne bola účastníkom stavebného konania v pozícii stavebníka. Napriek uvedenému všeobecné súdy konajúce v danej právnej veci sťažovateľku do konania nepribrali, čím jej odopreli možnosť ovplyvniť priebeh, ako aj výsledok súdneho konania, ktorým bolo zrušenie rozhodnutia</p>

	<p>predsedníčky úradu, na základe ktorého sťažovateľka bola oprávnená pokračovať v dokončení stavby.</p> <p>Podľa judikatúry ústavného súdu súčasťou obsahu práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nielen právo každého domáhať sa svojho práva na súde alebo na inom orgáne Slovenskej republiky, ale aj právo byť účastníkom konania, v ktorom sa rozhoduje o jeho právach a povinnostiach. Z toho vyplýva, že každý má právo byť účastníkom konania, v ktorom sa rozhoduje aj o jeho právach a povinnostiach, lebo ináč v ňom nemôže chrániť svoje práva a právom chránené záujmy.</p> <p>Ústavný súd sa nestotožňuje so stanoviskom najvyššieho súdu k sťažnosti, že pred najvyšším súdom išlo len o procesné rozhodnutie. V namietanom rozsudku, ako vyplýva z jeho citovanej časti odôvodnenia, najvyšší súd okrem iného zaviazal správny orgán (bez bližšieho určenia), aby s prihliadnutím na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia oznámeného Ministerstvom zahraničných vecí Slovenskej republiky pod č. 43/2006 Z.z. (Aarhuský dohovor) vykonal posúdenie vplyvu stavby pred dokončením na životné prostredie v súlade so zákonom o č. 24/2006 Z.z. napriek tomu, že otázka, či má alebo nemá proces EIA pred vydaním rozhodnutia úradu o povolení zmeny danej stavby prebehnúť, bola vyriešená vo vyjadrení ministerstva ako orgánu príslušného na úseku posudzovania vplyvov na životné prostredie. Najvyšší súd v tejto otázke dospel k opačnému stanovisku ako ministerstvo, ktorého výlučnou právomocou je posúdenie tejto otázky.</p> <p>Aj keď ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, nemôže rezignovať na svoju funkciu súdneho orgánu ochrany ústavnosti, a preto nemôže prehliadať závažné procesné pochybenia, ku ktorým dôjde v postupe a rozhodovaní príslušných orgánov verejnej moci, ktoré intenzitou svojich dôsledkov zasahujú do podstaty základných práv.</p> <p><u>S poukazom na uvedené ústavný súd rozhodol, že najvyšší súd svojím postupom a namietaným rozsudkom porušil základné práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</u></p> <p>Ústavný súd riadiac sa v danom prípade princípom zdržanlivosti nepovažoval za vhodné ani účelné zaoberať sa ďalšími sťažovateľkou namietanými skutočnosťami, keďže tie, na základe ktorých rozhodol, boli dostačujúce na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľky. Z uvedených dôvodov ústavný súd nezaujal stanovisko k vecnej správnosti rozsudku vo veci samej.</p> <p>V dôsledku toho, že nadobudnutím právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku najvyššieho súdu sa vec vrátila do správneho konania, v ktorom je sťažovateľka účastníkom konania, a za súčasného zohľadnenia skutočnosti, že medzitým bolo vydané nové rozhodnutie predsedníčky úradu o zamietnutí podaného odvolania žalobcu a potvrdení rozhodnutia o povolení zmeny stavby, ústavný súd dospel k záveru, že zrušenie namietaného rozsudku najvyššieho súdu sa v danej veci stalo bezpredmetným a preto nevyužil svoju právomoc vyplývajúcu z čl. 127 ods. 2 ústavy, a teda nevyhovel návrhu sťažovateľky na zrušenie <u>namietaného rozsudku najvyššieho súdu.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: I. ÚS 13/00, II. ÚS 71/97, II. ÚS 4/94, IV. ÚS 77/02, II. ÚS 9/00, III. ÚS 209/04, I. ÚS 23/01, IV. ÚS 1/07, PL. ÚS 3/09</p>

<p>spisová značka</p>	<p>I. ÚS 403/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Marianna Mochnáčová</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>28. októbra 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľovi bol v trestnom konaní uložený úhrnný trest odňatia slobody podľa ust. § 35 ods. 2 zák. č. 140/1961 Zb. Trestného zákona (ďalej len „starý Trestný zákon), ktorý</p>

	<p>bol účinný do 31.12.2005 a bol zrušený zákonom č. 300/2005 Z.z. Trestným zákonom.</p> <p>V dôsledku nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. PL. ÚS 106/2011, ktorým bol vyslovený nesúlad časti § 41 ods. 2 zák. č. 300/2005 Z.z. Trestného zákona s Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), sťažovateľ podal návrh na obnovu trestného konania. Tento svoj návrh odôvodnil tým, že predmetný nález sa vzťahuje aj na obsahovo totožný § 35 ods. 2 starého Trestného zákona a je skutočnosťou súdu skôr neznámou, čím sú dané dôvody na obnovu konania podľa ust. § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 o organizácii Ústavného súdu a konaní pred ním v znení neskorších predpisov.</p> <p>Okresný súd návrh na povolenie konania zamietol a sťažnosť sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu bola uznesením krajského súdu zamietnutá. V odôvodnení svojho uznesenia krajský súd uviedol, že vyššie uvedený nález ústavného súdu sa netýka § 35 ods. 2 starého Trestného zákona, pretože tento stratil účinnosť 1. januára 2006 a nemožno svojvoľne rozširovať záväznú výrokovú časť nálezu ústavného súdu. Okrem toho krajský súd skonštatoval, že aj keby pripustil extenzívny výklad nálezu ústavného súdu, aj tak „vo svetle všetkých prejednávanych skutočností pôvodného konania uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov 5 mesiacov spĺňa všetky kritéria kladené na individualizáciu trestu ako i s prihliadnutím na jednotlivé okolnosti prípadu a pomery páchatel'a a jeho práva na spravodlivý trest“, t.j. nie sú splnené podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.</p> <p>Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu krajského súdu ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal, že obnova konania mala byť povolená, keďže účel ustanovení § 35 ods. 2 starého Trestného zákona a § 41 ods. 2 Trestného zákona v jeho protiústavnom znení boli rovnaké a preto by sa mali účinky predmetného nálezu vzťahovať aj na sťažovateľa. Rozhodnutím krajského súdu tak došlo k porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 47 ods. 3 ústavy.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Z porovnania znenia § 35 ods. 2 starého Trestného zákona a znenia § 41 ods. 2 Trestného zákona je zrejme, že aj starý Trestný zákon účinný od 1. januára 2006 poznal ustanovenie o asperačnej zásade, ktorá ako právne pravidlo bola prevzatá z predošlej právnej úpravy.</p> <p>Z dôvodu totožnosti uvedeného inštitútu v oboch porovnávaných právnych úpravách je možné vyvodiť, že ak by bol daný návrh na začatie konania pred ústavným súdom za účinnosti právnej úpravy podľa starého Trestného zákona, dospel by ústavný súd k rovnakým východiskovým úvahám, ako to bolo v prípade neskoršej právnej úpravy, teda podľa nového Trestného zákona účinného od 1. januára 2006.</p> <p>Krajský súd mal postupujúc podľa čl. 152 ods. 4 ústavy interpretovať obsah nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 vo vzťahu k účelu asperačnej zásady ako takej, ktorý je vyjadrený predovšetkým v sprísnených podmienkach trestania páchatel'ov trestných činov.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že súd v pôvodnom konaní uložil sťažovateľovi trest odňatia slobody s použitím náveta časti asperačnej zásady týkajúcej sa ukladania úhrnného trestu podľa § 35 ods. 2 starého Trestného zákona, pričom nemožno bez akýchkoľvek pochybností vylúčiť, že v prípade nepostupovania podľa § 35 ods. 2 starého Trestného zákona (ekvivalentne k podmienkam nového Trestného zákona podľa § 41 ods. 2 textu za bodkočiarkou, pozn.) by všeobecné sudy uložili iný, pre sťažovateľa priaznivejší trest. Keďže krajský súd v napadnutom rozhodnutí už uvedené skutočnosti nezohľadnil, porušil sťažovateľove práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.</p> <p>Ústavný súd tiež poukázal na závery uvedené v zjednocujúcom stanovisku ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 2/2014 zo 7. mája 2014, podľa ktorých mal všeobecný súd bez ďalšieho povoliť obnovu konania v prípadoch, ak bol trest uložený podľa ust. § 41 ods. 2 zák. č. 300/2005 Z.z. v znení účinnom do 20.12.2012.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu porušené bolo, napadnuté uznesenie zrušil a vec krajskému súdu vrátil na ďalšie konanie.</u></p> <p>Vzhľadom na konštatované porušenie práva sťažovateľa ústavný súd už nepovažoval potrebné a účelné preskúmať aj porušenie ďalšieho sťažovateľom označeného základného práva zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy a sťažnosti preto v tejto časti <u>nevyhovel.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov konania.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP</p>	<p>Ústavný súd SR: PLz. 2/2014, PL. ÚS 15/1998, I. ÚS 30/1999</p>

a iných súdov	
---------------	--

spisová značka	I. ÚS 472/2014
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	28. októbra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovatelia si v procesnom postavení žalobcov v občianskom súdnom konaní uplatnili nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie ich pozemkov bez právneho titulu a to za obdobie od 1. januára 2010 do 31. decembra 2012. Predmetné konanie bolo prerušené, keďže v inom súvisiacom konaní bolo nariadené znalecké dokazovanie na stanovenie výšky bezdôvodného obohatenia za užívanie obdobných pozemkov a to za obdobie rokov 2010 a 2013. Po podaní znaleckého posudku v súvisiacom konaní okresný súd v konaní pokračoval a sťažovatelia navrhli zmenu žaloby tak, že žiadali vydanie bezdôvodného obohatenia aj za obdobie od 1. mája 2012 do 30. apríla 2013 a žiadali priznať aj úroky z omeškania z dovtedy uplatnených nárokov.</p> <p>Okresný súd uznesením o návrhu sťažovateľov rozhodol tak, že zmenu žaloby nepripustil s poukazom na ustanovenie § 95 ods. 2 OSP, v zmysle ktorého súd nepripustí zmenu návrhu, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu.</p> <p>Sťažovatelia podali proti uzneseniu okresného ústavnú sťažnosť, v ktorej namietali, že rozhodnutie okresného súdu je arbitrárne, neodôvodnené a odporuje skutkovému stavu, keďže a) v predmetnej veci bolo len jedno pojednávanie, kde dokazovanie ani nebolo vykonané, preto je nepochopiteľné, aké dokazovanie bolo doteraz vykonané, b) znalecký posudok, pre ktorý bolo toto konanie prerušené, určoval výšku nájomného aj na obdobie od 1.5.2012 do 30.4.2013 (rozšírená žaloba), a tento znalecký posudok je podkladom a má byť dôkazom aj v tomto konaní, c) sťažovatelia žiadali rozšírenie petitu aj o zákonné úroky z omeškania z istiny uvedenej v žalobnom návrhu zo dňa 25.1.2012, a je nepochopiteľné, aké dokazovanie by bolo potrebné vykonať na výšku zákonných úrokov z omeškania, d) okresný súd svoje uznesenie ani riadne neodôvodnil, keď neuviedol, prečo nepripustil zmenu žaloby podľa návrhu sťažovateľov a len všeobecne sa odvolal na §95 ods. 1 a ods. 2 OSP, bez toho, aby ho aplikoval na skutkový stav, alebo aby aspoň uviedol, v akom rozsahu už bolo vykonané dokazovanie, a prečo by doterajšie dokazovanie nemalo postačovať. Podľa názoru sťažovateľov im okresný súd napadnutým uznesením tiež odoprel prístup k súdu a odmietol im spravodlivosť, keďže od 1. mája 2014 došlo k premlčaniu časti ich pohľadávky. Rozhodnutím okresného súdu tak bolo podľa sťažovateľov porušené ich právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).</p> <p>Okresný súd vo vyjadrení k sťažnosti uviedol, že sťažovateľom nič nebránilo uplatniť si svoje právo podaním novej žaloby, čím by získali záruku, že k premlčaniu nimi uplatneného nároku nedôjde. Postup súdu v danej veci preto nemožno považovať za odmietnutie spravodlivosti.</p> <p>Ďalej uviedol, že na zmenu žaloby sa vyžaduje súhlas súdu a je pritom výlučne na posúdení zákonného sudcu, či zmenu žaloby pripustí alebo nie. Jedine zákonný sudca je oprávnený posúdiť výsledky doterajšieho dokazovania a tiež rozhodnúť, či vo veci nevykoná ďalšie dokazovanie (napríklad možnosť účastníkov konania namietat vypracovaný znalecký posudok a z toho prameniaca potreba vykonania ďalšieho dokazovania i novým znaleckým posudkom). Z uvedených dôvodov považoval sťažnosť za nedôvodnú.</p> <p>Zákonná sudkyňa vo vyjadrení k sťažnosti uviedla, že zmenu návrhu vždy posudzuje súd z hľadiska procesnej hospodárnosti a keďže zmenený návrh je úkon, ktorý má podstatný vplyv na celý priebeh konania, podlieha kontrole súdu a preto je daná právomoc súdu o</p>

	<p>tomto zmenenom návrhu rozhodnúť, či ho pripúšťa alebo nie. Voči takémuto uznesení nie je prípustné odvolanie v zmysle § 202 ods. 1 O.s.p. V danom prípade neboli porušené ústavné práva sťažovateľov, nakoľko títo si mohli podať nový návrh na začatie konania.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Okresný súd namietané rozhodnutie v relevantnej časti odôvodnil takto:</p> <p>” ...</p> <p><i>Podľa ust. §95 ods. 1 O.s.p., navrhovateľ môže za konania so súhlasom súdu meniť návrh na začatie konania.</i></p> <p><i>Podľa ust. §95 ods.2 O.s.p., súd nepripustí zmenu návrhu, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu. Súd nepripustí zmenu návrhu ani v prípade, ak by na konanie o zmennom návrhu bol vecne príslušný iný súd. V takom prípade pokračuje súd v konaní o pôvodnom návrhu po právoplatnosti rozhodnutia.</i></p> <p><i>V zmysle cit. zák. ustanovenia dispozícia účastníka konania, ktorou chce meniť návrh, je obmedzená súhlasom súdu. Súd v zmysle citovaného zákonného ust. §95 ods.2 O.s.p. nepripustil navrhovanú zmenu žalobného návrhu, keďže výsledky doterajšieho konania nemôžu byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu v zmysle uvedeného podania navrhovateľa.“</i></p> <p>Podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej „ústavný súd“) okresný súd napadnuté uznesenie zdôvodnil iba citáciou zákonných ustanovení bez tohto, aby svoje rozhodnutie o ich aplikácii na daný prípad podoprel aj ústavne konformnými dôvodmi zodpovedajúcimi špecifikám dotknutého konania. Inými slovami, z uznesenia okresného súdu nie sú zrejme žiadne dôvody, na základe ktorých okresný súd dospel k svojmu rozhodnutiu. Uvedené konštatovanie o to viac platí vo vzťahu k sťažovateľmi navrhovanému rozšíreniu žaloby o zákonné úroky z omeškania.</p> <p>Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje najmä na predchádzajúce uznesenie okresného súdu, ktorým prerušil konanie do vyhotovenia znaleckého posudku v súvisiacom konaní, keďže sa v ňom sa riešila otázka výšky odplaty za užívanie nehnuteľností rovnakého druhu, za rovnaké časové obdobie, nachádzajúce sa v totožnom katastrálnom území, ktorých vlastníckmi sú rovnako sťažovatelia. Znaleckým posudkom potom bola stanovená všeobecná hodnota nájmu dotknutých nehnuteľností od 1. januára 2010 do 18. decembra 2013, teda aj za obdobie, za ktoré sťažovatelia žiadali pripustiť rozšírenie žaloby v tomto konaní. V namietanom uznesení sa však okresný súd s uvedenou okolnosťou nevysporiadal. Uvedený postup okresného súdu je preto súčasne v rozpore so zásadou procesnej hospodárnosti, na ktorú poukazovala zákonná sudkyňa.</p> <p>Okrem tohto ústavný súd z vyžiadaného súdneho spisu zistil, že od podania pôvodnej žaloby do podania rozšíreného žalobného návrhu v danej veci dokazovanie vykonané nebolo, takže podľa názoru ústavného súdu nebola splnená základná zákonná požiadavka na nepripustenie zmeny žalobného návrhu, tak ako to vyžaduje § 95 ods. 2 OSP. Ústavný súd poukazuje na právnu teóriu zaužívaný názor, v zmysle ktorého súd pri úvahe o tom, či bude súhlasiť so zmenou návrhu, môže zvažovať iba to, či výsledky doterajšieho konania (ako celku) môžu byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu a ak to tak je, musí so zmenou návrhu súhlasiť.</p> <p>Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd bez náležitého zdôvodnenia nepripustil rozšírenie pôvodnej žaloby, čím tým došlo k premlčaniu časti pohľadávky sťažovateľov, a teda k odopretiu ich možnosti, aby mohli predmetný návrh účinne opätovne podať okresnému súdu.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo, napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľom priznal právo na náhradu trov konania.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: I. ÚS 13/00</p>

Nálezy – priet'ahy v konaní:

spisová značka	I. ÚS 191/2014
sudca spravodajca	Milan Lalić
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o s'ťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	10. septembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v občianskom súdnom konaní, ktoré už bolo vo vzťahu k iným účastníkom predmetom preskúmania Ústavným súdom Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 179/2014.
ratio decidendi	Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o s'ťažnosti zohľadnil tri základné kritériá: 1. Pri hodnotení podľa kritéria zložitost' veci ústavný súd odkázal na svoj predchádzajúci nález sp. zn. I. ÚS 179/2014, v ktorom dospel k záveru, že aj napriek určitej zložitosti veci bol postup okresného súdu poznačený nečinnosťou a procesnými pochybeniami. 2. Pri hodnotení správania sťažovateľky ako účastníčky konania ústavný súd zistil, že k predĺženiu konania prispeli aj jej procesné návrhy, o ktorých musel okresný súd rozhodovať, zodpovednosť za tento stav však neznáša účastník konania, ktorý realizuje svoje procesné práva, ale nemožno ju pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci. 3. Pokiaľ ide o postup okresného súdu v predmetnom konaní, s poukazom na skutočnosti uvedené v bode 1 ústavný súd konštatoval, že jeho postupom došlo v konaní k zbytočným priet'ahom. <u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v namietanom konaní porušené bolo.</u> Ústavný súd priznal sťažovateľke právo na finančné zadosťučinenie vo výške 300 € a právo na náhradu trov konania. Ústavný súd nevyhovel s'ťažnosti v prevyšujúcej časti požadovaného finančného zadosťučinenia vo výške 9 700 €, ktoré považoval za neprimerané okolnostiam veci. Ústavný súd tiež nevyhovel s'ťažnosti v časti, v ktorej sa sťažovateľka domáhala, aby bol okresnému súdu uložený príkaz konať vo veci bez zbytočných priet'ahov, pretože okresný súd po podaní s'ťažnosti vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 19. mája 2014.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	I. ÚS 303/2014
sudca spravodajca	Milan Lalić
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o s'ťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	24. septembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktoré sa začalo v roku 2001.

ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd nepovažuje konanie za právne zložité. Ústavný súd uznáva, že takéto spory sú skutkovo zložitejšie so zvýšenou potrebou dokazovania, v danom prípade však potreba nariadiť vo veci opakované znalecké dokazovanie k predĺženiu konania výrazne neprispeli, pretože tieto netrvali spolu viac ako 3 mesiace.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľa v preskúmvanej veci ústavný súd nezistil žiadnu takú skutočnosť, ktorá by prispela k predĺženiu posudzovaného konania.</p> <p>3. Pokiaľ ide o postup okresného súdu, tento bol v konaní nečinný po dobu viac ako 30 mesiacov. Okrem toho bolo konanie poznačené aj neefektívnou činnosťou okresného súdu, ktorý napr. vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa, aby sa vyjadrila k podaniu protistrany, ktorého prílohy jej však nedoručil. Okresný súd tiež opakovane od notárky žiadal informácie týkajúce sa účastníkov konania, avšak bez toho, aby bola splnená podmienka ich súhlasu, načo bol okresný súd notárkou upozornený, navyše po poskytnutí týchto informácií tieto žiadal od notárky opätovne. Príkladom nesústredenej činnosti okresného súdu je aj uloženie poriadkovej pokuty z dôvodu, že dožiadaný úrad neoznámil okresnému súdu číslo účtu, na ktorý malo byť účastníkovi konania poukázaná peňažná čiastka, pričom ale zo spisu vyplývalo, že táto bola zaslaná poštovou poukážkou, v dôsledku čoho napokon okresný súd aj poriadkovú pokutu odpustil.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi právo na finančné zadost'učinenie vo výške 4 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v časti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal, aby bol okresnému súdu uložený príkaz konať vo veci bez zbytočných prieťahov, pretože takýto príkaz už bol okresnému súdu uložený v predchádzajúcom náleze ústavného súdu týkajúcom sa protistrany v súdnom konaní.</u></p>
 použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	I. ÚS 356/2014
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	1. októbra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listiny“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom krajského súdu a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní o určení neplatnosti zmluvy o postúpení práv a prevzatí záväzkov zo zmluvy o predaji majetku štátu, ktoré začalo v roku 1998.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že konanie nie je právne zložité, avšak ide o čiastočne skutkovo zložitejšiu vec, v ktorej bolo nariadené znalecké dokazovanie a medzi účastníkmi prebiehali aj ďalšie súdne spory, resp. boli vedené aj trestné konania. Ústavný súd ale nezistil takú skutkovú zložitosť veci, ktorá by mohla odôvodňovať až šesťnásťročné trvanie konania.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľov v predmetnom konaní ústavný súd zistil, že k</p>

	<p>predĺženiu predmetného konania prispel podstatnou mierou sám sťažovateľ, ktorý vzniesol nedôvodne až trikrát námietky zaujatosti (voči členom senátu krajského súdu, resp. znalcovi), v dôsledku čoho sa spis nachádzal viackrát na nadriadenom súde a až 11 nariadených pojednávaní bolo odročených aj z dôvodov na strane sťažovateľa a jeho právneho zástupcu. Viackrát bol tiež vyzývaný a urgovaný na splnenie si povinností uložených mu súdom.</p> <p>3. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v posudzovanom konaní došlo k zbytočným prieťahom, bol</p> <p><i>a) postup krajského súdu</i>, pričom trvanie napadnutého konania (takmer 16 rokov) je už samo osebe jednoznačne neprimerané. Na doterajšiu dĺžku konania mala zásadný vplyv najmä neefektívna činnosť krajského súdu, pretože aj keď vo veci samej až trikrát rozhodol, jeho rozhodnutia boli zrušené najvyšším súdom či už pre procesné alebo vecné dôvody.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu porušené bolo a prikázal krajskému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi vo vzťahu ku krajskému súdu právo na finančné zadost'učinenie vo výške 1 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovел sťažnosti v prevyšujúcej časti požadovaného finančného zadost'učinenia v sume 29 000 €, pričom prihliadol na správanie sťažovateľa v konaní.</u></p> <p><i>b) postup najvyššieho súdu</i>, pričom ústavný súd zistil, že o čiastočnom predĺžení konania možno hovoriť v dvoch odvolacích konaniach na najvyššom súde (ktoré prebiehali od 14. apríla 2005 do 31. januára 2008, resp. od septembra 2008 do januára 2010), ale vzhľadom na celkovú dĺžku konania pred krajským súdom táto doba nie je rozhodujúca a podstatná a navyše mal sťažovateľ zbytočné prieťahy namietať v čase nečinnosti najvyššieho súdu, a nie až po niekoľkých rokoch.</p> <p><u>Vzhľadom na uvedené okolnosti prípadu ústavný súd vyslovil, že postupom najvyššieho súdu základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené nebolo.</u></p>
<p> Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p> spisová značka</p>	<p> I. ÚS 377/2014</p>
<p> sudca spravodajca</p>	<p>Marianna Mochnáčová</p>
<p> druh konania</p>	<p> čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p> druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p> nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené</p>
<p> dátum rozhodnutia</p>	<p>28. októbra 2014</p>
<p> dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p> čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p> skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré začalo v roku 2002.</p>
<p> ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmet posudzovaného konania nejaví taký zložitý, aby mohol odôvodňovať celkovú dĺžku posudzovaného konania.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, ktorými by sťažovateľ prispel ku vzniku prieťahov.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu, pričom ústavný súd zistil, že tento bol v konaní nečinný po dobu dvoch rokov. Okrem toho bol jeho postup počas celkovo dvanástich rokov konania aj neefektívny, keď dva jeho rozsudky boli po</p>

	<p>odvolaniach zrušené krajským súdom z dôvodu zmätočného odôvodnenia, nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a nesprávneho právneho posúdenia veci.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené bolo a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi právo na finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v prevyšujúcej časti sťažovateľom požadovaného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 €.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	I. ÚS 410/2014
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	28. októbra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva, ktoré začalo v roku 2001.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že v danom prípade nejde o vec právne zložitú. Konanie však vykazuje znaky skutkovej zložitosti v súvislosti s potrebou vykonať dokazovanie na ustálenie okruhu vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, čo malo vplyv na celkovú dĺžku tohto konania.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľky ako účastníčky konania ústavný súd nezistil také nedostatky, v dôsledku ktorých by mohlo dôjsť k výraznému predĺženiu konania.</p> <p>3. Ďalším kritériom bol postup okresného súdu v predmetnej veci, pričom ústavný súd zistil viaceré obdobie jeho nečinnosti a to spolu po dobu viac ako deväť rokov. Nečinnosť okresného súdu v týchto obdobiach bez toho, aby jeho postupu bránila zákonná prekážka, je potrebné považovať za zbytočný prietah v konaní.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu porušené bolo a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľke právo na finančné zadosťučinenie vo výške 4 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v prevyšujúcej časti sťažovateľkou požadovaného finančného zadosťučinenia v sume 4 000 €, keďže ho považoval za neprimerané okolnostiam veci.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	I. ÚS 412/2014
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a	nález – vyhovené

spôsob vybavenia	
dátum rozhodnutia	28. októbra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktoré začalo v roku 2004.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že v danom prípade nejde o vec právne zložitú. Predmetný spor je však skutkovo zložitý, keď okresný súd musel za účelom stanovenia hodnoty vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva nariadiť znalecké dokazovania znalcami z odboru stavebníctva, dopravy a bytového zariadenia, nábytku a doplnkov, ako aj zisťovať majetkové pomery účastníkov konania v peňažnom ústave.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľa ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ podstatnou mierou neprispel k predĺženiu posudzovaného konania hoci je pravdou, že tri nariadené pojednávania sa neuskutočnili na základe jeho žiadostí z dôvodu účasti na zahraničnej služobnej ceste, resp. kolízie s ďalšími pojednávaniami na inom všeobecnom súde. Sťažovateľ sa však vždy riadne ospravedlnil a na doterajšiu dĺžku konania to nemalo výrazný vplyv.</p> <p>3. Napokon ústavný súd hodnotil samotný postup okresného súdu, ktorý bol v zásade plynulý, no zároveň poznačený značnou neefektívnosťou. O tejto neefektívnosti svedčí skutočnosť, že oba rozsudky okresného súdu boli po odvolaní zrušené krajským súdom a to z dôvodu zmätočnosti, resp. v druhom prípade pre nevykonateľný výrok rozsudku. V dôsledku postupu okresného súdu tak došlo k zbytočným prieťahom v konaní.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu porušené bolo a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi právo na finančné zadost'učinenie vo výške 3 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	I. ÚS 549/2014
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	28. októbra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia namietali porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o určenie hranice pozemkov, odstránenie plota a zdržania sa zásahov do vlastníckeho práva, ktoré začalo v roku 2009.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že v danom prípade nejde o právne zložitú vec. Vzhľadom na potrebu vykonania ohliadky na mieste samom a znaleckého dokazovania však možno konštatovať, že prerokovaná vec je do istej miery skutkovo zložitá. Doterajší priebeh napadnutého konania však nemožno pripísať len na vrub faktickej zložitosti veci.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľov ústavný súd dospel k záveru, že sťažovatelia</p>

	<p>neprispejú k predĺženiu posudzovaného konania.</p> <p>3. Napokon ústavný súd hodnotil postup okresného súdu, ktorý bol poznačený kratším obdobím úplnej nečinnosti v trvaní viac ako 5 mesiacov a tiež neefektívnou činnosťou. Okresný súd totiž ustanovil v konaní znalca až na piaty raz (dvaja znalci v čase ustanovenia už boli vyčiarknutí zo zoznamu, dvaja odmietli vypracovať posudok pre nepriaznivý zdravotný stav) a obdobie trvajúce takmer jeden a pol roka sa javí neprimerane dlhým pre vypracovanie znaleckého posudku na stanovenie hranice medzi pozemkami účastníkov konania. O nesústreďenom postupe okresného súdu svedčí aj zrušenie jeho rozsudku v odvolacom konaní z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu a nedostatočného odôvodnenia. Okresný súd po vrátení veci odvolacím súdom až po 5 rokoch od podania žaloby uznesením vyzval žalobkyňu, aby uviedla petit žaloby, ktorý bude vykonateľný a teda bude možné vykonať zápis v katastri nehnuteľností.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu porušené bolo a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal každému zo sťažovateľov právo na finančné zadosťučinenie vo výške 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v prevyšujúcej časti finančného zadosťučinenie vo výške 4 500 € pre každého zo sťažovateľov, keďže ho považoval za neprimerané okolnostiam predmetnej veci.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

Spracoval: JUDr. Igor Mihalik

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.